

DUMINICA A 30-A DUPĂ RUSALII

Dregătorul bogat, păzirea poruncilor

APOSTOL. COLOSENI 3, 12-16

Fraților, îmbrăcați-vă, dar, ca aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu milostivirile îndurării, cu bună-tate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă-răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora, dacă are cineva vreo plângere împotriva cuiva; după cum și Hristos v-a iertat vouă, așa să iertați și voi. Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă întru dragoste, care este

legătura desăvârșirii. Și pacea lui Hristos, întru care ați fost chemați ca să fiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre; și fiți mulțumitori. Cuvântul lui Hristos să locuiască întru voi cu bogăție. Învățați-vă și povățuiți-vă între voi, cu toată înțelepciunea. Cântați în inimile voastre lui Dumnezeu, mulțumindu-I, în psalmi, în laude și în cântări duhovnicești.

EVANGHELIE. LUCA 18, 18-27

În vremea aceea un dregător oarecare s-a apropiat de Iisus și L-a întrebat, zicând: Bunule învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Iar Iisus i-a zis: Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât Unul Dumnezeu. Știi poruncile: «Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta». Iar el a zis: Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. Auzind, Iisus i-a zis: Încă una îți lipsește: Vinde toate câte

ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; apoi vino de urmează Mie. Iar el, auzind acestea, s-a întristat, căci era foarte bogat. Și, văzându-l întristat, Iisus a zis: Cât de greu vor intra cei ce au averi în Împărăția lui Dumnezeu! Că mai lesne este a trece cămila prin urechile acului decât să intre bogatul în Împărăția lui Dumnezeu. Zis-au cei ce ascultau: Și cine poate să se mântuiască? Iar El a zis: Cele ce sunt cu neputință la oameni, sunt cu putință la Dumnezeu.

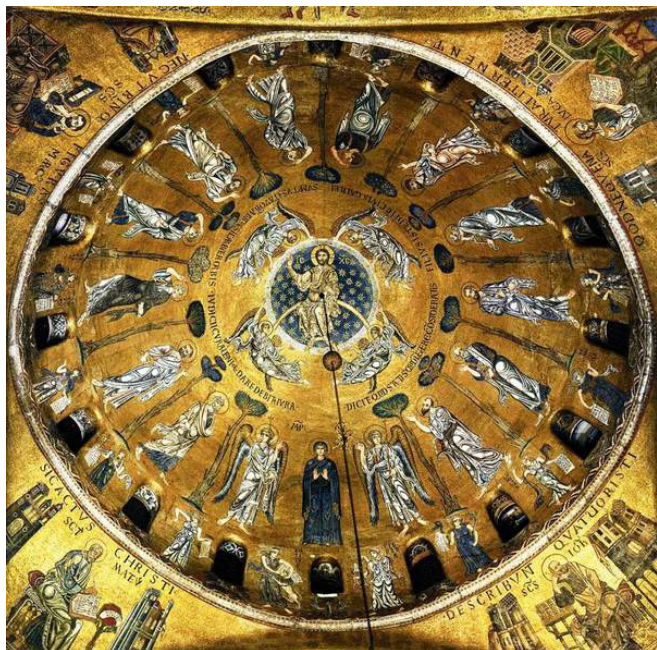
TĂLCUIRI

Se cade să fim întotdeauna treji și să împlinim poruncile supunerii desăvârșite

Fraților, părinților și fiilor, încep iarăși să vă grăiesc obișnuitele învățături. Lipsind, printre străini, am tăcut cam demult. Cuvântul meu cel dintâi, așadar, este că ori de mă aflu departe, ori de sunt cu voi, mă rog lui Dumnezeu, deși sunt păcătos, să vă păstreze întregi, nestricăți, fără sminteală și fără împiedecare de la sfânta voastră viațuire și nimeni să nu fie înșelat de vrăjmașiile diavolului, ci, totdeauna luând aminte și silindu-vă la faptele supunerii, vrednice de mirare. Căci atâta vreme cât veți păzi acestea, n-am nicio grijă de lucrurile care-mi pricinuesc mâhnire, adică de chinurile trupului meu, acum neputincios. Fiindcă

mâhnirea mea o socotesc odihnă, sărăcia bogăție, scăpătarea dobândă și celelalte asemenea.

Povățuirea mea este nădejdea și cred că Domnul nu va lăsa să flămânzească sufletele dreptilor, nici va părăsi pe cuvioșii Săi, pentru că voi sunteți hrăniți cu darul lui Hristos, adăpați, acoperiți și încălziți de pronia cerească, nu numai sufletește, ci și trupește. Cine ar fi putut să ne dea nouă cele trebuincioase, dacă nu puterea lui Dumnezeu? Drept aceea, mă rog și vă sfătuiesc ca fiecare să vă sârguiți, cât puteți, la slujba rânduită. Să fiți silitori și să rodiți mult și în cele duhovnicești și în cele trupești. Căci o faptă bună mărturisește pe cealaltă, adică cel care se sârguiește trupește, se sârguiește și sufletește, după cum cel ce se lenește trupește, nu va rodi nici sufletește.

Înălțarea Domnului; Prezentarea virtuților creștine sub chipul unor personaje
- Mozaic neobizantin, Bazilica Sfântul Marcu din Venezia

În al doilea rând, vă spun că toate sunt de obște, atât cele trupești, văzute, cât și cele sufletești, tănuite. Să ne împărtășim, dar, unul pe altul din faptele noastre bune și să ne veselim împreună atât de cele trupești, cât și cele sufletești, după cum zice apostolul, că trupul este unul, dar părțile lui mai multe, însă toate părțile trupului fac un singur trup. Dacă pătimește vreo parte, toate părțile pătimește, iar de se bucură o parte, toate celelalte părți se bucură. Și după cum de la cap la picioare lucrează fiecare parte, așa trebuie să ne socotim și sufletește.

Cei dintâi care vom primi laudă sau pedeapsă în ziua răsplătirii vom fi: părintele meu, părintele vostru, apoi eu și după aceea ceilalți, până la ultimul. Să nu credeți că mă bucur sau aștept mai multă plată, fiindcă sunt îndemnător mai mare către fapte bune. Mai degrabă, mă tem și mă cutremur, pentru că după cum este răsplătit pentru bunătăți, tot așa este și pentru răutăți; și pentru orice păcat chiar și pentru greșalele voastre, eu, ticălosul, voi da răspuns înaintea lui Dumnezeu, fiind mai mare peste voi. Deci, fiii mei, știind noi toate acestea, să alergăm cu toții și să ne sârpuim, cu toții să lucrăm și niciunul să nu fie lipsit de câștig sau împușinat la lucrul care stă în puterea sa.

Ascultarea aduce multă plată de la Dumnezeu

Și să mai știți că Dumnezeu nu va judeca în ziua aceea după cum judecăm noi, pentru că alta este judecata lui Dumnezeu și alta a oamenilor. Dumnezeu va trece pe cel din rândul al treisprezecelea în rândul

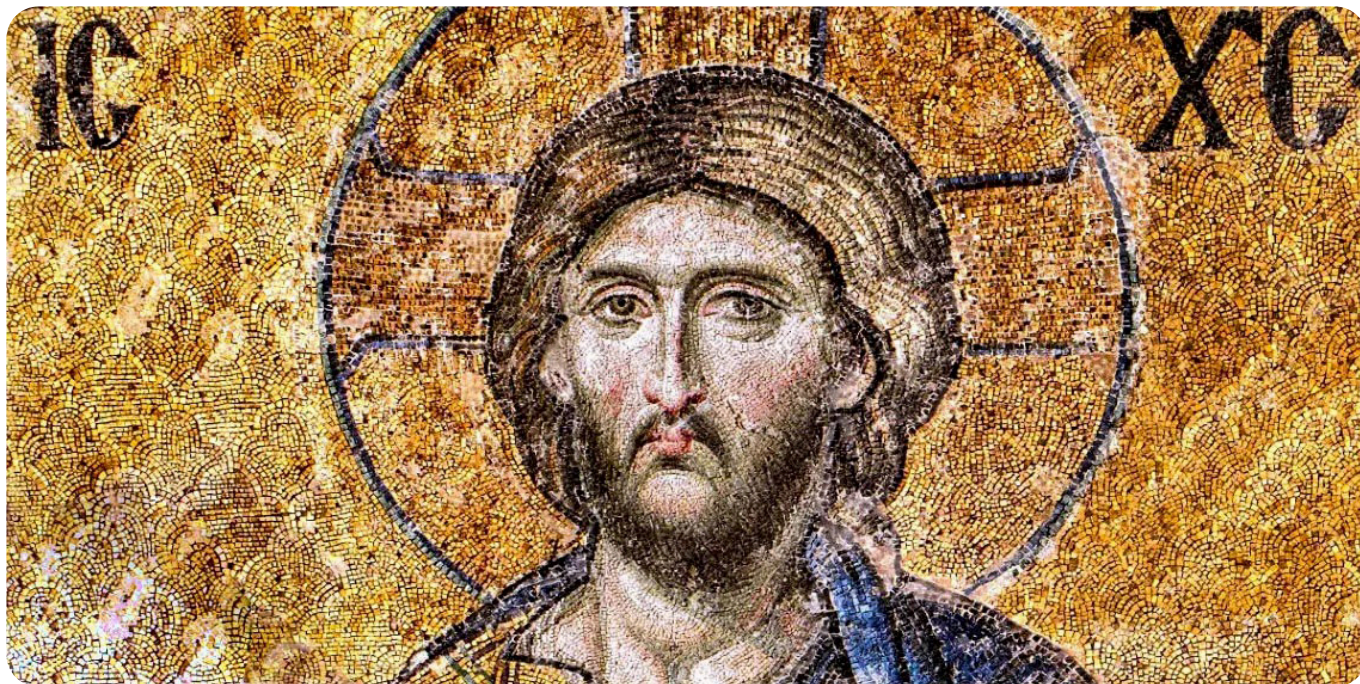
al treilea sau al patrulea, pe cel din rândul al zecelea îl va pogor între mijlocii, iar pe cel din urmă îl va împărtăși cu aceeași cinste ca și pe cel dintâi, după silința și fapta bună a fiecăruia. Și cu toate că e lucru înfricoșător ce zic, vă spun că va alunga din ceata fraților și va osândi la chinuire chiar pe unii pe care-i socotim noi desăvârșiți, pentru că au viețuit întotdeauna în mănăstire. Adică pe nesupuși, pe cei ce nu-și taie voia și au alte gânduri, ca și pe mine, ticălosul, pentru lenea și faptele mele rele. În locul lor, va rândui pe frații nesocotiți de noi.

Vi se pare, oare, că în zadar se ostenește cel ce face ascultare, sapă sau gătește bucate? Oare, cei ce se ostenesc, neavând vreme să-și citească slujba, psaltirea sau să cânte, nu vor fi răsplățiți la fel cu cei ce șed în mănăstire, cântă și împlinesc cele zise? Adevăr grăiesc vouă, după cum în război cei ce se bat, ca și cei ce rămân de pază în tabără, împart egal prada între ei, cu toate că de multe ori la oameni se face greșeală și se asuprește dreptatea, lucru care nu se întâmplă la Dumnezeu, care nu se înșeală, tot așa și lucrătorii câmpului, slugile sau ascultătorii de rând se vor împărtăși la fel cu cei ce șed în mănăstire.

Drept aceea, frații mei, să luăm seama la cele ce se grăiesc și să nu dăm de sminteală, noi care stăm înlăuntru, adică cei ce cântă și se roagă, pe cei de la alte ascultări, bolnavii, pe cei sănătoși. Iar dacă întrebă cineva ce lucrează un bolnav, răspund: puțin lucru este să te mulțumești și să nu cârtești, să nu tânjești și să rabzi durerile? Dumnezeu vede faptele noastre, în cartea Lui se scriu și se vor scrie toate vorbele noastre, iar în ziua rânduită se vor deschide cărțile faptelor noastre, se vor vedea faptele fiecăruia și va lua fiecare plata faptelor sale. Mă rog lui Dumnezeu, să vă odihniți atunci cu toții, să vă încununați pentru lucrurile voastre bune pe care vă sârpuți să le împliniți.

Spovedania – cea mai bună doctorie pentru suflet

Vreau, apoi, să știți că nu este altă doctorie mai bună pentru mântuire, decât spovedania. De altfel știți și voi că Dumnezeu ne-a dat acest dar deosebit. Pentru ce, dar, unii dintre voi întârziați să vă spovediți și vă cufundați în tăcere, faceți răni și mahnire în gândurile ascunse? Eu, frații mei, vă socotesc ticăloși și mă doare boala voastră. De ce să ne împotrivim atâta, când putem să ne doctorim, să ne luminăm și să avem înfățișare bună? Este adevărat că Dumnezeu știe totul, că nu este făptură pe care să n-o știe și totul

Iisus Hristos Pantocrator

este gol și descoperit înaintea ochilor lui. Dar datoria mea este să le știu și eu. De aceea, vă cer să vă mărturisiți, ca să-mi cunosc fiii și să mă cunoască și ei pe mine.

Această cunoaștere este nașterea cea bună și duhovnicească, este supunerea de bunăvoie, este calea fără de griji, este dulcea rugăciune, câștig veșnic, creșterea și îndumnezeirea celui ce are acest dar. Rugați-vă, fiilor, să simt și eu, aici departe, începutul izbăvirii voastre de patimi, de mare trebuință pentru îndreptarea voastră și pentru ușurarea mea de greutatea păcatului. Toate sunt bune. Sunt bune: lacrima vărsată cu umilință, rugăciunea curată, de noapte și de zi, răbdarea injuriilor, silința la lucrul mâinilor, privegherea prin citit, vorba scurtă și sănătoasă, postul

potolit, mâncarea și băutura cu socoteală, neîncetata aducere aminte de moarte, urmarea vieții sfinților, lepădarea îndrăznelii și sângețea către dumnezeiasca smerenie. Toate acestea îndeplinindu-le, cum zice apostolul, faceți lucruri bune. Să vă dea Dumnezeu îndrăzneală și putere, întărindu-vă în ostenele duhovnicești și trupești. Păzindu-le din amândouă părțile, să sporească cele de trebuință, întru Hristos Iisus Domnul nostru, a Căruia este slava și puterea împreună cu Tatăl și Sfântul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Teodor Studitul

Cuvântul al 12-lea din vol. *Cuvântări duhovnicești*
Editura Reîntregirea, Alba Iulia, 2016, p. 62-65

PENTRU TINERI

Cine își păstrează fecioria până la căsătorie culegele roadele tot restul vieții

Mărturii ale unor tineri căsătoriți:

Dana:

„Pe soțul meu l-am cunoscut în urmă cu aproape 19 ani, la Constanța. A fost dragoste la prima vedere. Din momentul în care ne-am cunoscut nu ne-am mai despărțit. Ne întâlnim în fiecare zi, iar în weekend ne întâlnim la el acasă (el avea casă, eu stăteam la gazdă). Până dimineața povesteam amintiri din viața noastră și de cele mai multe ori vorbeam despre reli-

gie (el avea o părere negativă legată de acest subiect). Îmi plăcea să asculte și chiar părea fericit că discutam subiecte pe teme religioase.

A înțeles că este un mare păcat relația conjugală înainte de căsătorie și nici nu a îndrăznit să deschidă subiectul pe această temă (cred că a vut o mare influență și școlile pe care le-a urmat (liceul militar, școala de ofițeri) pentru că a învățat să se supună. Poate dacă relația s-ar fi consumat nici nu se mai căsătorea cu mine, ce mai puteam să îi ofer? Oricum între noi era o mare diferență de studii, de statut.

Căsătoria a avut loc după câteva luni. Luna trecută am împlinit 18 ani de la căsătorie și aș putea spune că suntem mult mai legați unul de altul decât eram la început. Dacă știi să trăiești frumos și curat alături de Dumnezeu răsplata pe care o primești este fericirea.

Avem doi copii și, mulțumesc lui Dumnezeu, niciodată nu am avut probleme cu ei, nici de sănătate, nici de altă natură. Eu m-am căsătorit după ce am terminat liceul, și apoi am continuat studiile, soțul meu m-a susținut întotdeauna, și niciodată nu au existat reproșuri legate de plecarea mea de acasă, pentru că imi cunoștea principiile și concepțiile religioase.

Cine își păstrează fecioria până la căsătorie culege roadele tot restul vieții. Niciodată nu vor exista motive de gelozie sau reproșuri, ci dimpotrivă respect, încredere, dragoste și o casă plină de bucurie unde copiii pot crește și se pot dezvolta armonios.

Nu există frustrări acolo unde există dragostea lui Dumnezeu (frustrările sunt determinate de o conștiință încărcată de încălcarea poruncilor lui Dumnezeu). Acolo, unde există Dumnezeu, există împlinirea poruncilor și pace, multă pace... „

Vali:

„Am citit ce a scris soția mea mai sus și voiam să completez. Diferența de studii nu avea nici o valoare. Da, școala m-a format, m-a educat, m-a ajutat să obțin unele competențe, dar Diana m-a învățat ce înseamnă să fii om, cum este să-l cunoști pe Dumnezeu. Soția mea avea sclipiri în priviri când vorbea despre Dumnezeu, și mă fascina prin modul de a expune argumentele, prin însuflețirea de care dădea dovadă. Ea ma învățat să simt că trăiesc, să mă ridic la un nivel vibrațional accesibil doar celor care îl simt și iubesc pe Dumnezeu.

Dumnezeu înseamnă dragoste, iar cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, simt și trăiesc cu adevărat acest sentiment, care nu se reduce nicidecum la un simplu contact fizic, ci la trăirea profundă a iubirii, care se manifestă în fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare acțiune.

Fragment din vol. *Mii de tineri își păstrează astăzi fecioria până la căsătorie*, Editura Filos, București 2014.

GÂNDUL ZILEI

„Omul este liber, zice-se; el nu se cuvine și nu poate fi constrâns să primească nici o credință și nici o învățătură. Ce concepție diavolească! Dacă nu li se impune oamenilor să facă ceea ce trebuie, ce se poate alege de ei? Ce-o să se aleagă de tine, cel ce trâmbezezi acum noi reguli de viață, dacă nu-ți vei impune ție însuși nimic bun, ci vei trăi după cum îți va dicta inima ta coruptă, mintea ta trufașă, mioapă, oarbă, trupul tău păcătos? Răspunde-mi, ce se va alege de tine? Dacă nu-ți vei impune nimic, nu zic ceva bun, ci nici măcar ceva obligatoriu și folositor? Poți oare să faci abstracție de orice autoconstrângere? Este de conceput ca unui creștin să nui se ceară, să nu i se impună

să îndeplinească prescripțiile credinței și evlaviei? Oare nu este scris în Sfânta Scriptură că „Împărăția cerurilor se ia prin străduință”, că numai cei ce se silesc și-o pot dobândi (cf. Matei 11, 12)? Cum să nu le impui, mai ales copiilor, să se roage? Ce s-ar alege de ei dacă n-am face-o? Nu niște leneși și niște derbedei? Nu s-ar deprinde cu tot răul?...”.

Sfântul Ioan de Kronstadt

Viața mea în Hristos

Editura Sofia, București, 2015, p.312

